

Bon dia, segurament més d'un pensarà que no sé pas on hi veig el bon dia, avui, dia 12 de febrer de 2019. Avui que és un dels pitjors des de la nostra història actual, un dia en què Espanya escenifica la seva venjança sobre el pensament lliure i sobre el diàleg, i nosaltres hi oposarem, com sempre, la resistència i l'empenta cap endavant.

Davant de tanta prepotència, davant de tanta vexació, davant de tanta ignomínia, davant de tanta força bruta, podríem arraulir-nos i amagar-nos, mentre les llàgrimes ens rossolen galtes avall, no ens en falten motius, però no, si el que volen és que ens acollonim, que ens frenem, que no diguem el que pensem, que no actuem, que deixem de banda la nostra "utòpica" idea de ser lliures, doncs no senyor, jo faré tot el contrari del que Espanya vol que faci.

Per això, aquest mes he decidit penjar l'última versió de tota la proposta. Aquest mes de febrer té quelcom d'especial que fa que en comptes d'arronsar-nos encara ens esforcem més per treballar pensant en el futur, en el futur del país, un país que volem més lliure i plenament compromès amb els drets i les llibertats fonamentals, per això penso en l'escola i en la mainada.

Si ara els ajudem a formar-se com a persones lliures i responsables estarem ajudant-los a crear el seu futur, un futur que somiem que sigui millor que el nostre i que el desitgem i volem de persones lliures, respectuoses amb els altres i compromeses amb els drets i les llibertats fonamentals.

Segurament tot l'aparell de l'estat espanyol està convençut que farà un escarment prou dur i clar, com perquè no tornem a aixecar el cap demanant la independència fins d'aquí una bona colla d'anys, però s'equivoca de mig a mig, i igual que s'equivoquen els qui pensen que l'estat espanyol pot fer alguna cosa diferent de la que fa, és totalment impossible, no els cap al cap que hi pugui haver un boci de terra que, estant sota el seu domini legal, deixi d'estar-hi, i que no puguin decidir ells què s'hi ha de fer i què han de fer els seus habitants.

És quelcom semblant a l'imperi romà, "les províncies", per a Roma, eren els seus graners, els seus proveïdors, què hauria estat de Roma sense els seus graners, sense els seus esclaus, sense ... , com haurien pogut viure tan bé si no haguessin disposat d'aquells territoris, com haurien pogut dictar i imposar les seves normes si no haguessin disposat d'un poderós exèrcit, i com haurien pogut disposar d'un poderós exèrcit sense disposar del que treien de "les províncies" (llocs vençuts).

Ja es va veure quan varen quedar-se sense els graners, sense, els trulls, sense els llocs que els proveïen, no eren res de diferent dels altres. És el que li ha passat a Espanya, senzillament, ha perdut els seus graners des de fa temps, però encara hi ha un territori, no gaire gran, és cert, que Espanya considera "lloc vençut": Catalunya, i que el tracta com a tal, i des del lloc vençut se li està contestant: Volem recuperar la nostra

llibertat, ja n'hi ha prou de dir: "Sí señor", volem decidir el nostre present i encarrilar el nostre futur.

Felip Ponsatí

Catalunya, 12 de febrer de 2019